

Надежда се сепна и описа широкъ полукръгъ.

Колко ли да дамъ на Богдана? — питаше се капитанъ Яни. — Другари сме, би трѣбвало по равно да дѣлимъ. Но все пакъ гимията е моя, а и за стоката азъ намѣрихъ пари. Да му дамъ една трета... Е, пъкъ нека се разсърди! И той питаше ли ме, дали не се разсърдихъ тамъ въ Месемврия? Весело му е на него, съ чужди годеници се занимава, по улицитѣ следъ момичетата шеги пуска. А азъ — азъ...

Тогавя стана нѣщо страшно.

Надежда се вдигаше съ една водна планина. Отдѣсно, на нѣколко метра само отъ нея, се появи черна маса. Вълнорѣзътъ на нѣкакъвъ голѣмъ корабъ разцепи завесата на сивата нощъ. Въ следния мигъ Надежда се сниши. Корабътъ се издигна високо надъ нея, носътъ му се изправи до лѣвия бордъ.

Капитанъ Яни искаше да извика. За мигъ ужасътъ заседна въ отвореното му гърло. Но когато скочи, страшенъ ревъ се разлѣ надъ морето: — Лѣво... на... бордъ...! Стоооой!...

Надежда бѣше съсемъ низко. Бугшпритътъ на кораба се чернѣеше вече надъ нея. Носътъ му я блѣсна въ лѣвия бордъ.

Богданъ легна върху руля. Бѣше късно. Гимията се залюлѣ тежко отъ удара. Извъртѣ се и се килна надѣсно. Богданъ се задържа. До него изпращѣха ребрата и старитѣ дъски. Водата нахлу въ хамбара. Когато новата вълна повдигна бавно и тежко пробитата гимия, чуждиятъ бугшпритъ се залости въ мачтата, тя рухна къмъ носа и повлѣче